

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2018 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w V Wydziale Karnym
w składzie:**

Przewodniczący: Sędzia S.R. dr Damian Krakowiak

Protokolant: Asystent Sędziego Wojciech Jurkowski

w nieobecności Prokuratora

po rozpoznaniu

w sprawie zażalenia Zbigniewa Gelzok na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pabianicach z dnia 29 grudnia 2017 roku o odmowie wszczęcia śledztwa,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.,

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Prokuratorowi celem dalszego prowadzenia.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2017 roku Prokurator odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia obowiązków służbowych w dniu 19 lipca 2017 roku w Łodzi przez funkcjonariusza publicznego w osobie sędziego Jana Kłosowskiego przy rozpoznawaniu zażalenia Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrowstrząsom „Prawo do życia” na postanowienie prokuratora z dnia 28 kwietnia 2017 roku na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. – na

podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. – wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Na powyższe zażalenie wywiódł Zbigniew Gelzok zarzucając naruszenie art. 4 ust. 1, 7, 87 ust. 1, art. 178 Konstytucji RP, art. 271 k.k., art. 231 k.k. w uzasadnieniu wskazał na nieodniesienie się przez sędziego rozpoznającego zażalenie do wszystkich jego zarzutów i nierozpoznanie istoty zażalenia. W konsekwencji autor zażalenia wniósł o uchylenie decyzji Prokuratora.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie było zasadne i musiało skutkować uchyleniem skarżonego postanowienia.

W realiach sprawy doszło do naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 9 § 1 k.k. w zw. z art. 167 k.p.k. (niewyczerpanie inicjatywy dowodowej z urzędu) oraz art. 297 § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. (niezrealizowanie celów postępowania).

Skarżący złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez funkcjonariusza publicznego przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentu („dotyczy popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 k.k.” k. 1) oraz przeciwko działalności instytucji państwowej („było efektem przyjęcia korzyści majątkowej” k. 2). Tymczasem organ postępowania przygotowawczego potraktował pismo skarżącego inicjujące postępowanie jako „zawiadomienie o czyn z art. 231 § 1 k.k.” k. 61). W konsekwencji ograniczono zakres czynności sprawdzających (błędnie w uzasadnieniu skarżonego postanowienia wskazywano na to, że było „prowadzone postępowanie”, skoro do wszczęcia postępowania nie doszło) do oceny stanu faktycznego pod kątem normy z art. 231 k.k. Już sama konstrukcja zaniechania śledztwa w sprawie o czyn z art. 231 k.k. bez powołania innego przepisu części szczególnej *Kodeksu karnego* może budzić wątpliwości. Przepis ten określa w sposób ogólny zachowanie sprawcy, które w większości przypadków będzie wypełniać znamiona także innego typu czynu. Zachodzić będzie zbieg kwalifikacji z art. 11 § 2 k.k. Przedmiotem oceny Prokuratora powinno być

zatem zachowanie wartościowane także w świetle normy z art. 271 k.k. w zb. z art. 228 k.k. Ograniczenie zakresu czynności sprawdzających skutkowało niespełnieniem celów postępowania z art. 297 § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. Zadaniem postępowania karnego jest wnikliwe zbadanie i rzetelne wyjaśnienie okoliczności sprawy w tak szerokim zakresie, aby w pełni możliwe było prawidłowe rozstrzygnięcie co do przedmiotu procesu (J. Tylman, [w:] P. Hofmański (red.), *System Prawa Karnego Procesowego. Postępowanie przygotowawcze*, t. X, Warszawa 2016, s. 181).

Prokurator nie wyczerpał również inicjatywy dowodowej z rządu. Dysponując zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa łapownictwa nie przesłuchano skarżącego na tę okoliczność.

Konsekwencją było poczynienie ustaleń na podstawie niepełnego materiału dowodowego. Zarzut naruszenia prawa materialnego wobec błędu w ustaleniach faktycznych jawił się jako bezprzedmiotowy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy rozważyć uzupełniające przesłuchanie skarżącego na wszystkie okoliczności podane w zawiadomieniu o przestępstwie w tym związane z zarzutem korupcji. Przesłuchanie autora zażalenia zdeterminuje konieczność podjęcia dalszych czynności dowodowych. Przedmiotem oceny przedstawiciela urzędu prokuratorskiego winno być również twierdzenie skarżącego, według którego w postanowieniu Sądu, którego dotyczyło zawiadomienie nie rozpoznano jego wszystkich wniosków i zarzutów wbrew dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. (k. 7).

Tytułem uzupełnienia należy również wskazać na wagę spraw z zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez przedstawiciela wymiaru sprawiedliwości. Rzetelność i wnikliwość (wolna od automatyzmów) w rozpoznaniu sprawy rzutuje na postrzeganie wymiaru sprawiedliwości. Jak bowiem podnosi się w piśmiennictwie *„społeczna akceptacja dla prokuratury i sądów jest warunkiem kształtowania się w opinii publicznej przekonania, że w procesie sądowym wymierzana jest sprawiedliwość. Każde sprawiedliwe sądowe orzeczenie, tj. takie,*

w którym prawo nie zostało wypaczone, współtworzy zarówno normatywną, jak i społeczną wartość sprawiedliwości” (W. Kulesza, Crimen laesae iustitiae, Łódź, 2013, s. 496).

